

בירושלים נסגרו שתי אחיות יהודיות. בשכם נסגרו שתי אחיות ערביות. הארץ אוכלת את ילדיה

בשני בתים, בשתי עריהבירון ההיסטוריות של הארץ, ישבו מישפחות וקוננו על בנותיהן. תחילה פגע האסון במישפחת פולק בירושלים. אתי וגורית פולק על לתומן לאוטובוס. בבית-הכרם התפוצץ בו מיטען-חבלה. שתי האחיות ניספו בפיגוע. תחילה מתה האחת ואחרי זמן-קצר נפטרה השנייה מפצעה.

כעבור יומיים פגע האסון במישפחת אל-כחש בשכם. שתי בנות המישפחה שהו עם אביהן במאפיה שלו, ברחו צדרי. מתנחל יהודי, שררף כניכיון אחרי נערים מייד-אבנים, ושלם מצו אותם. ירה בתיסכולו אל תוך המאפיין בלי אבחנה. ופגע בשתי הילדות עאישא ופדא. האחת נהרגה במקום השנייה נפצעה קשה.

באותו השבוע פגע אסון אחר במישפחת כץ על הרה-כרמי ברה-מישפחה, דני, נעלם. כעכו שלוש ימים התגלתה גופת הנע בלגליל. הוא נרצח באכזריות. לכל שלושת המיקרים היה מכך אנשי אחד משותף: הקורבנות הילדים חסרי-ישע. הם נרצחו ברם ק מתוך רחף פוליטי או פלילי, על-י בני-אדם חסרי-דחמים. הפגיעה בה

שרון הוכב שוב

שרון השבוע (ליד שמיר)
מסקנדאל לסקנדאל. כוחו לא גדל

הפוליטיים העומדים בבסיסו. אין לצפות ממנה שתמנע השתוללות של שמיר ושריו כלבנון או בגרה. 50 חברי-כנסת, שלא הצליחו לעכב אף שלב אחד בפלישה ללבנון, לא יוכלו לעשות דבר, אם יחליט שמיר להלום בטרופלי או במימיה הטרסוריאליים.

שיש להרחיקה ממוקריההכרעה. שרון לא הצליח לגבש מסביבו קבוצת שרים שתתמוך בגלוי בנסיגון שלו להאיץ בשמיר לבצע פעולה כלשהי.

דויד לוי הרשתק לזמן-מה, אחרי ששמיר "טיפל" בו בפגישה שביניהם, כאילו היה ילד קטן. שמיר הרגיע, נזף, רמז לסגנו שאין לו כוח בממשלה, עירסל את נושא מישרד-החוץ, ואף טרח להכחיש מייד את הכרזתו של לוי, אחרי הפגישה, כאילו הדבטה לו משהו.

אופוזיציה? איפה?

מיפגת-העבודה שתקה, כדר ככה, ראשי המפלגה אינם מנסים למנוע מראש הרפתקות, אלא, לכל היותר לקבל עליהן פרטים מראש. שימרון פרס מבין היטב שרק שמיר יכול להצילו, באמצעות ממשלת

טטותו של מנחם בגין. הוא רצה לטפס חזרה לשלטון על גבי גווייתו של ערפאת.

אין ספק שעוזרו של שרון הצביעו על התערבות מבחז, גם של שגריר ארצות-הברית, כמיכשול רציני לכל פעולה הרפתקנית בטרופלי. שרון ביקש לנטרל ככל האפשר פעילות כזאת, ולשתק את לואיס במועד שהוא, בעיניו, חשוב מאין כמוהו.

שרון סבור, ומבחינתו בצדק, שרק פעולה צבאית, שתשמיר פיסית את ערפאת, או לפחות תחסל רבים מראשי אש"ף שלא הצטרפו לבוגרים, תצדיק בדעבר את הפלישה שלו ללבנון. את

טענות השר אריאל שרון נגד מעורבותו של שגריר ארצות-הברית, סמואל לואיס, בפוליטיקה הפנימית של ישראל (ראה במדינה) לא היו בגדר "התפרצות ספונטאנית", ואף לא עלו בקנה אחד עם השקפת-העולם שלו.

שרון עצמו, שאפילו היומון הארץ תבע השבוע להעמידו לדין על פישע-לבנון, רץ בשעתו לווינגטון כדי להשיג "מיכר אסטרטגי", ורצה מאוד להיחשב כאיש של ארצות-הברית במרחב. כלישכת ראש הממשלה אמרו השבוע להעולם הזה ששרון עצמו נהג, ללקק ללואיס את

ההתפרצות הספונטאנית של שרון באמצעות ערפאת הוא רוצה לחזור למוקד

אחדות לאומית, מהדח. הוא ייצא נגד הרפתקות של שמיר רק אם צעד כלשהו של ראשה-ממשלה ייכשל מבחינה מיבצעית. סביר להניח ששמיר רוצה שפרס ימשיך בתפקידו, כדי למנוע את המלכת יצחק נבון. אך כאן נקלע פרס לתסבוכת רצינית בצמרת מיפגתו: תומכיו ותומכיו נבון, כדור-המשיך, מתנגדים לממשלה כזאת, הן מסיבות עקרוניות, הן משום שאין להם שום אינטרס בהקמתה.

יצחק רבין היה, מת' להיות שר ביטחון, הוויכוח שלו עם הליכוד אינו אלא אופורטוניסטי. אך תומכיו אינם מעלים כלל על דעתם אפשרות לשבת עם הליכוד בקואליציה, מסיבות הקשורות ב"אידיאולוגיה" או בתרמית עצמית. את כל התבטאויותיו של רבין, בלי יוצא מהכלל, אפשר להבין על רקע הפשרה הקבועה שלו בין הווייתו כאיש המיין הקיצוני לכל דבר ובין מחויבותו לפעילי אחדות-העבודה לשכנר, ולאנשים כמו יו"ר האיחוד העולמי (מיפגת העבודה בהסתדרות הציונית) יחיאל לקט, הרואים את עצמם כ"סוציאליסטים".

מצד-דברים זה גזר על מיפגת-העבודה שיתוק, לא להקיא ולא לבלוע. היא מסתפקת בביקורת "פוני" קצינאליית" על הליכוד, כלומר, ויכוח עם הביצוע, ולא עם העקרונות מטרתו העיקרית במלחמה, חיטול אש"ף המתון כשותף אפשרי למשך נמתן על הגדה והרצועה, לא השיג שרון בבירור (ראה חנדון). השבוע הוא ניסה, כמיטב יכולתו, לנצל את הפיגוע הגופשע באוטובוס בירושלים, כדי להעניק לעצמו רהביליטציה, ולחזק את מעמדו כמועמד לתפקיד מדיני בכיר, בדרך לראשות-הממשלה.

כדרכו פעל שרון בטקטיקה שעלולה לחבל באסטרטגיה שלו. הוא הצליח להופיע בציבור כאוייב של הקשר ההדוק בין ישראל ובין האמריקאים.

כאן הוא פגע ממש בציפור הנפש של הקונסנזוס. רוב הישראלים מבקשים להימנע מלפגוע ביד המאכילה אותם, והמפרנסת את השאיפות שלי הם להיות מעצמה צבאית, אבל גם שבעה.

אפילו במרכז-חירות אין לצפות להתלהבות, כשלב זה, מחידוד היחסים עם האמריקאים. גם ההשוואות המטרופות שערך שרון בין ארליך המנוח ובין משתפרי פעולה יהודיים עם הנאצים הקימו לו, כמוכן, אויבים רבים, וחיוקו את התחושה הקשה שמדובר באישיות ציבורית בלתי-מאוזנת ומסוכנת ביותר.

ישכנו" (הציטוט המקורי היה חריף יותר) בתקופת כהונתו של אלכסנדר הייג כשר-החוץ של ארצות-הברית. השינאה בלפי שרון במישרד ראשה-הממשלה היא קשה מאוד, ועולה בהרבה על האהבה לדויד לוי, שאילו מתייחסים בליגלוג גלוי, שרון הגדיל לעשות כשתקף באורח מבהיל ממש את שימחה ארליך המנוח. אחד מאנשי בגין לשעבר בקריירה, הידוע בחוש הומור שלו, אמר השבוע שאילו היתה לשרון הזכות לפעול בשליט-יחיד במדינה, היה מוציא את ארליך מקיבורה, ומעמיד אותו לדין.

על גוויית ערפאת

סיגנון האלים של שרון היה לו, אולי, לרועץ, אבל ההתפרצות עצמה היתה מתוכננת היטב. היא היתה חלק בלתי-ינספרד ממסעו הנמרץ של השר נגד התבוסתנים" בממשלה, כדי להניע את חבריו לפעול נגד יאסר ערפאת בטרופלי.

שרון ניסה, בדרך זו, לרחוף את עצמו מחדש לתוך מעגליההכרעות בקאבינט, מהם הורחק מאז התמר

"הגענו לידי הבנה..."

הפרה את אחת ממיצוות-היסוד של התרבויות, מאז שנולד המין האנו שלא לפגוע בילדים. מיצווה המשותפת לבני-אדם ולבעלי-חיים אחרים בטבע, הופרה ביד עלידי יהודים וערבים, קנ ופושעים.

פעם נאמר על ארץ-ישראל ש "ארץ אוכלת יושביה". השבוע אנ היה להחריף פסוק זה. כיום גם, ארץ אוכלת ילדיה.

חיים ברעם